

TREDJE SÖNDAGEN EFTER PÅSKDAGEN

JUBILATE

Text 1 Petr 2: 11-20 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesus är vårt allt. Han är vår Frälsare, vår Herre, vår rättfärdighet – Han är också vårt föredöme. Vi ska i våra liv försöka efterlikna Honom. ”Var så till sinnes som Kristus Jesus var” (Fil. 25), skriver aposteln Paulus. I dag ska vi stanna upp vid vad aposteln Petrus skriver.

Den kristne och samhällsordningen

Petrus om den kristne i samhället: ”Underordna er varje myndighet för Herrens skull, det må gälla kejsaren som högste härskare eller landsbövdningarna, som är utsända av honom för att straffa dem som gör det onda och hedra dem som gör det goda”. Tidigare i kapitlet hade Petrus talat om de kristna som ett heligt folk, ett konungsligt prästerskap (1 Petr. 2:9). Nu tillämpas de kristnas prästtjänst på vardagslivet. Det är bl.a. där, i alla livets förhållanden, de kristnas prästtjänst ska fullgöras: ”visa aktning för alla, älska bröderna, frukta Gud och vörda kejsaren” (1 Petr. 2:17).

I samhället, när vi har att göra med dem som har makten, och i alla relationer med våra medmänniskor, ska vi tjäna Gud. För Herrens skull ska det ske. Men lydningen har också sina bestämda gränser. Det har Petrus sagt vid ett annat tillfälle. I Apg. 5: 29 heter det: ”Då svarade Petrus och apostlarna: *Man måste lyda Gud mer än människor*”. När överheten befäller oss att göra det som är emot Guds vilja ska vi inte lyda den längre. Så kan t.ex. inte en kristen barnmorska utföra aborter, även om det är sjukhusledningens order. Den allra Högstes order lyder ju: ”Du ska inte mörda” (2 Mos. 20:13).

DE KRISTNA VANDRAR I JESU FOTSPÅR

Petrus skriver: ”Om ni håller ut när ni får lida fast ni handlar rätt, då är det en nåd från Gud. Detta har ni blivit kallade till. Kristus led ju i ett ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i Hans fotspår”.

Här är sammanhanget mycket viktigt. Ibland händer det, att vi kristna blir förföljda, trots att vi gör det goda. Det är den situationen Petrus har för ögonen. Om vi kristna tar motgången med tålmod, så gläder sig Gud över detta. ”Detta har ni blivit kallade till”, står det. Kristus har gått samma väg och Han har efterlämnat en förebild, ett exempel.

Vad är det, som utgör det förebildliga med Kristi exempel? I första hand det som vi skulle kunna kalla *Guds handlingsätt*. Ordet säger oss, att Gud verkligen förde sin Son, vår Herre Jesus Kristus, genom motstånd och förföljelse, genom kors och trångmål och i den meningen är Kristus vår förebild. Vi kan se på Honom, i Honom har vi modellen. Där kan vi se, hur Gud också ska handla med oss, sina barn. Jesus har själv talat om det här, t.ex. i Joh. 15:20: ”Kom ihåg vad jag har sagt: tjänaren är inte förmer än sin herre. Har de förföljt mig, ska de också förfölja er.” Det ska i viss mening gå med oss, som det gick med Honom. Gud leder sina barn på vägar som liknar den Jesus fick vandra.

Nu invänder någon: ”Ja, men är det inte sant, att det bästa är att vara en kristen, är det inte själva lyckan i livet?” Jo, visst är det sant! Man ska bara komma ihåg, att måttstocken på lycka inte är densamma i Jesu efterföljd som utanför gemenskapen med Honom. Guds barn och världens barn definierar lycka på olika sätt.

Är vi, som kallar oss kristna, verkligen medvetna om det här? Om vi önskar att få ett världsligt lyckobehov tillfredsställt genom att bli Guds barn, då bedrar vi oss själva. Vi borde hellre be Herren att lära oss, vad som är oss till verkligt gagn, vad som är livets sanna lycka. Då skulle vi kanske finna den i sådant, som för vanligt mänskligt synsätt ter sig som raka motsatsen till lycka. Men det här behöver vi ett helt liv för att lära oss bara något litet av.

Nu har vi sett på ämnet ”Jesus som vår förebild” ur en synvinkel. Gud vill leda oss, sina barn, som Han ledde Kristus. Nu ska vi se på det ur en annan synvinkel. Jesus är även vår förebild på det sättet att vi ska försöka följa i Hans fotspår.

GUDS BARN FÖRSÖKER, I HERRENS KRAFT, LEVA SOM JESUS GJORDE

För några år sedan var det lite av en trend bland kristna ungdomar att ha ett band runt handleden som det står ”WWJD” på. Det ska utläsas ”What would Jesus do?” (Vad skulle Jesus ha gjort?). Jag har inte sett sådana band på några år nu, men kanske används de fortfarande. Tanken med banden är i alla fall, att bäraren i situationer han eller hon ställs inför i vardagslivet, ska fråga sig vad Jesus skulle ha gjort och så göra därefter.

Nu kan vi naturligtvis komma med en rad, som vi tycker, förnuftiga invändningar och säga, att det där är orealistiskt. ”Vi måste komma ihåg, vem Jesus var. Han var ju Guds Son och Hans uppgift här på jorden var helt unik” o.s.v. Visst kan vi resonera så och naturligtvis ligger det mycket i invändningen. Ändå – lyckas vi komma ifrån uppmaningen? Vad skulle Jesus göra, om Han befann sig i min situation?

Nu är det ju inte alls säkert att alla bandens bärare är kristna i verkligheten. De kanske är med i en församling, men är inte troende. Då blir bandet en tung börda som trycker ned dem – eller, vilket är ändå värre – de går omkring som självgoda fariséer och tror att de uppfyller lagen och därför är Guds barn. Bättre vore att ha ytterligare ett band på andra handleden med bokstäverna ”WHJD” – What has Jesus done? (Vad har Jesus gjort?). Då kommer också evangelium med, och det är endast det som kan frälsa och även helga oss.

Det, som Petrus först och främst har i tankarna, när han skriver om att följa Jesus, är det som vi brukar kalla att lida *orätt*. Jesus led orätt, men Han fann sig i det. Han var inte fylld av hat och Han hotade inte utan överlämnade sin sak åt Honom, som dömer rättvist.

Finns det något som är svårare än att lida orätt med ett verkligt gott sinne? När vi talar om att lida som kristna, tänker vi oss gärna en situation, där det är solklart för alla, att det är en ädel människa som lider för sin trosövertygelse. I en sådan situation skulle vi väl kunna bära rätt mycket. Men hur ofta är det hela så solklart? Situationen var inte klar, när det gällde Jesus. Han gick till Golgata under bördan av falska anklagelser, som de flesta trodde var *sanna*. Att lida orätt är att uppleva, hur det ligger en dimridå över både rätten och sanningen. Sanningen ger intryck av att vara lögn och kärleken ger intryck av att vara hatisk självskhet.

Är det någonting att tala om vid de tillfällen då det är uppenbart för alla, att vi lider orättfärdigt? Då dimman är borta, då orätten är genomskådad, då går det väl an. Men att lida orätt, det är att lida, när orätten *inte* är genomskådad. Folk tror, ja är säkra på att de kristna förtjänar just det som de får gå igenom. De förtjänar det, anser man, till och med mer än väl.

Om vi befinner oss i ett nödläge eller en pressad situation, som vi inte själva är orsak till, frestas vi lätt till hat. Det är det fruktansvärda. Jesus föll inte för den frestelsen. Han gav inte igen. Han överlämnade sin sak åt Honom som dömer rättvist.

Den dag då Gud ska döma världen, ska dimmorna vara försvunna. Då ska det bli uppenbart, vad som var orätt. I dag ser vi det inte, men då ska vi se det. Gud ska döma rättfärdigt. Det finns verkligen *En* i tillvaron, som dömer rättfärdigt och det är Gud. Inför Honom ska vi alla en gång träda fram.

Låt oss se på ordet i 1 Petr. 2:25: ”Ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt om till era själars herde och vårdare”. På domens stora dag blir det avgörande, huruvida vi vänt om till våra själars herde och vårdare. Johannes säger: ”Den som har Sonen har livet. Den som inte har Guds Son har inte livet” (1 Joh. 5:12). Det är tillvarons stora antingen – eller. Jesus älskar oss var och en och har köpt oss fria från lagen, domen, döden, djävulen och helvetet. Han gjorde det inte med ”förgängliga ting, med silver eller guld [...] utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte” (1 Petr. 2:19). Blodet har köpkraft att friköpa också den störste syndare. ”Lammets blod är nyckelen till själva Himlen” (LH 390:2). Amen.